

Louise Vind Nielsen: *I am positive you are negative*, 2016, 25 min.

Af Mathias Kryger

Hvordan er det at være fri? Hvordan føles det at svæve? Louise Vind Nielsen tager i sin film udgangspunkt i samtaler med en række personer, som søger eller har fået asyl i Danmark. Disse mennesker fortæller om forestillinger, følelser konkrete erfaringer omkring fænomenet at flyve eller svæve. Spørgsmålet om frihed og om muligheden for den frie bevægelighed sættes i filmen i kontrast til klaustrofobiske zoom-billeder fra flygtningelejren Center Sandholm.

I filmen er flyvningen en metafor for frihed og såvel som den er et helt konkret værktøj til at bevæge sig over grænser og fra a til b. Det er denne kontrast Vind Nielsen fremkalder – at rejsen potentielt er et symbol på frihed, men at lufthavne også er højdepunktet i den totale overvågningsindustri som monitorerer individers bevægelser, ruter og færden.

Kollektive øvelser og samarbejder er helt centralt for den måde Louise Vind Niensens film 'I am positive you are negative' er blevet skabt. I det brugerdrevne og selvorganiserede medborgerhus for asylansøgere og flygtninge, Trampolinhuset i København, har kunstneren, etableret et midlertidigt filmstudie med en såkaldt «green screen». Her har hun, sammen med en række af medborgerhusets brugere, foretaget optagelser og arbejdet med at udvikle filmen kollektivt.

Dette filmstudie er det første vi ser i filmen hvor et stort grønt tæppe fylder næsten hele billedet og hvor en person gør sig klar til at gå på en linje hen over tæppet – man forstår at situationen skal illudere at personen går på line.

Vind Nielsen begynder altså ikke sin film med selve det filmiske illusionsnummer men inviterer i stedet seeren med bag kulisserne og bagved effekterne, der blotlægges for os endda før vi har set resultatet af dem. Dette illusionsbrud viser filmmediets indlysende manipulerende teknologier og fiktionsopbyggende kvaliteter og som seere trækkes vi ud af enhver passiv accept og nydelse af det som vi ser på som værende lystig "underholdning".

Ikke desto mindre kan den rene og nydelsesfulde illusion som er resultatet af de filmiske eksperimenter i Trampolinhuset ses i filmens slutsekvens. Her ses nemlig en generisk himmel med en næsten hysterisk blå farve og ultrabløde vatskyer. Denne himmel danner baggrund for et surreelt scenarie hvor mennesker bevæger sig som fløj de. Scenen vækker mindelser om den belgiske surrealistiske maler René Magritte, der igen og igen malede disse perfekt blå himle med bløde hvide skyer.

Vind Niensens film bliver en opdateret og politisk motiveret undersøgelse af disse surreelle form-greb, men med en indholdstygde som man kender den fra dokumentarfilmen. Det surreelle findes som en fantasi, men i høj grad også i den måde samfundet overfor asylansøgere og flygtninge har indrettet kontrollerende og frihedsberøvende arkitekturer.